

1 Ioan - Comentarii Jean Koechlin

„Și mărturisiiți și voi – le spusese Domnul celor doisprezece – pentru că de la început sunteți cu Mine“ (Ioan 15.27). Aceasta face aici apostolul Ioan, subiectul lui fiind viața veșnică, mai întâi „auzită“, apoi „văzută“ și „pipăită“ în Fiul, acum transmisă celor care, prin credință, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Trebuie să facem distincție între relația propriu-zisă cu bucuria și relația numită comuniune. Prima este partea tuturor copiilor Tatălui. Cea de-a doua, numai partea acelor care umblă în lumină (v. 7). De la versetul 6 până la capitolul 2.2 ni se explică în ce fel poate fi întreținută comuniunea și cum poate fi restabilită dacă a fost întreruptă. Din partea lui Dumnezeu, o provizie inepuizabilă răspunde la toate nelegiuirile: sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui. Nu există păcat atât de mare, încât acest sânge scump să nu-l poată șterge. El curăță orice păcat (v. 7b), orice nelegiuire (v. 9). Din partea noastră, un singur lucru ni se cere: mărturisirea completă a fiecărei greșeli pentru a obține o iertare deplină (v. 9; Psalmul 32.5). Datoria mea cea mare a fost plătită de Altul și Dumnezeu nu ar fi drept față de înlocuitorul meu dacă ar cere să l se plătească din nou.

Cu privire la tema păcatului, aceste versete reunesc mai multe adevăruri deosebit de importante: 1. Pe parcursul întregii vieți, noi avem păcatul în noi (cap. 1.8), care este carnea sau firea veche. 2. Până la întoarcerea noastră la Dumnezeu, el a produs singurele roade pe care le-am fi putut aștepta: am păcătuit (cap. 1.10). 3. Sângele lui Hristos ne curăță de toate aceste fapte comise (cap. 1.7). 4. Putem să nu mai păcătuim prin puterea vieții ce ne-a fost dată (cap. 2.1). 5. Dacă totuși se întâmplă să păcătuim – și experiența noastră de zi cu zi confirmă aceasta cu prisosință – Domnul Isus intervine și atunci, nu ca un Mântuitor al cărui sânge a fost vărsat, ci ca un Apărător la Tatăl, pentru a restabili comuniunea. Ascultarea (v. 3-6) și dragostea de frați (v. 7-11) sunt două dovezi că viața este în noi. De altfel, cea de-a doua rezultă din prima (Ioan 13.34). Totuși, dacă noi îl iubim pe Domnul, niciodată nu vom considera dureroase poruncile Lui (cap. 5.3). În versetul 6 însă, Dumnezeu ne dă o măsură și mai mare: a umbla cum a umblat El este mai mult decât a asculta de poruncile Lui. Găsim în Evanghelia lui Ioan ce este adevărat în Hristos, iar în epistola lui, ce este adevărat în noi (v. 8). Același viață trebuie să se arate în același fel (cap. 4.17b).

Pavel îi privește pe creștini ca formând Adunarea lui Dumnezeu. Pentru Petru, ei constituie poporul Său ceresc și turma Lui. Pentru Ioan, ei sunt membri ai familiei Sale, uniți prin aceeași viață primită de la Tatăl. În general, într-o familie, frații și surorile au vârste și stadii de dezvoltare diferite, chiar dacă relația și partea de moștenire a ultimului născut sunt aceleași ca și ale fiului de douăzeci de ani. Așa este și în familia lui Dumnezeu. În ea se intră prin nașterea din nou (Ioan 3.3), după care urmează, în mod normal, o creștere spirituală. Copilașul, care știa numai să-și recunoască Tatăl (comp. cu Galateni 4.6; Romani 8.15-17), trece la stadiul tinereții și al luptelor. Aceste lupte au ca miză inima lui: va fi ea pentru Tatăl, sau pentru lume? Pofta cărnii, cea a ochilor și lăudăroșia vieții sunt cele trei chei pe care le folosește cel rău pentru a introduce lumea în orice inimă în care găsește loc. În final, tânărul devine, sau trebuie să devină, un tată, având o experiență personală cu Hristos. Și tocmai copilașilor, apostolul le scrie cel mai mult, pentru că, prin lipsa lor de experiență, sunt cei mai expuși la „orice vânt de învățătură“. Să fim atenți să nu rămânem copilași tot restul vieții (Efeseni 4.14).

„Și aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă“ (v. 25). Ioan se referă la acest cuvânt al Păstorului celui bun: „Oile Mele ascultă glasul Meu... și Eu le dau viața veșnică“ (Ioan 10.27,28). O altă promisiune a Domnului era darul Duhului Sfânt (Ioan 16.13). Această „ungere din partea Celui Sfânt“ se află astăzi nu numai peste cei numiți „părinți“, ci și peste „copilașii“ în Hristos, pentru a-i călăuzi în tot adevărul. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața“ – a spus Domnul Isus – „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14.6). Apostolul confirmă aici că acela care-L neagă pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. „Dacă M-ați cunoscut pe Mine – le-a spus Isus fariseilor – ați cunoaște și pe Tatăl Meu“ (v. 23; Ioan 8.19). Tatăl nu poate fi cunoscut în afara lui Isus (Matei 11.27). De aceea vrăjmașul depune atâta efort împotriva Fiului sfânt al lui Dumnezeu și mai ales pentru a arunca îndoială asupra existenței Lui veșnice și a divinității Lui. Să știm să recunoaștem vocea mincinosului (v. 22). Ceea ce este „de la început“ rămâne valabil până în „ceasul din urmă“ (v. 24, 18). Față de toate „noutățile“, siguranța noastră constă în a rămâne la învățătura de la început (Galateni 1.8,9).

Ceea ce constituie, într-o familie normală, legătura dintre membrii ei este dragostea. Copiii o primesc și o învață de la părinții lor, apoi o imită și o realizează între ei. Este o imagine ștearsă a dragostei pe care ne-a dăruit-o Tatăl, numindu-ne copii ai Săi! Această dragoste nu suntem chemați s-o înțelegem, ci s-o vedem (v. 1) și, constatând-o, să-i răspundem. Din versetul 9, unii credincioși ar putea deduce că nu au viața de la Dumnezeu, pentru că li se întâmplă să păcătuiască (vezi cap. 5.18). Dar să înțelegem bine că adevăratul «eu» al creștinului este omul cel nou, și acesta nu poate păcătui. Împărțirea omenirii între copii ai lui Dumnezeu și copii ai diavolului este stabilită în modul absolut prin versetele 7-12 (comp. cu Ioan 8.44). Astăzi, în multe medii religioase, această diferență nu este cunoscută. Că sunt creștini mai mult sau mai puțin practicanți, aceasta este recunoscut. Dar că unii se declară salvați, în timp ce alții ar fi pierduți, aceasta îi taxează de orgoliu și de îngustime pe cei care s-au pus la adăpost. Neînțelegerea lumii, care poate merge până la ură, ne dă ocazia ca aici, pe pământ, să semănăm puțin cu Isus (v. 1b; Ioan 16.1-3). Curând vom fi asemenea Lui, în glorie, și îl vom vedea cum este (v. 2).

Ura lumii față de copiii Tatălui nu ar trebui niciodată să ne surprindă (v. 13; comp. cu Ioan 15.18...). Mai curând amabilitățile ei ar trebui să ne pară suspecte. În ce privește dragostea, lumea nu poate produce decât contrafaceri, motivele ei nefiind niciodată sincere, niciodată total dezinteresate. Adevărată este doar dragostea lui Dumnezeu, care-și are izvorul în El însuși, nu în obiectul ei. Cu o asemenea dragoste avem nevoie să fim iubiți, pentru că în noi nu este nimic vrednic de iubit (Tit 3.3). Și crucea este locul unde vom învăța să cunoaștem această dragoste divină infinită (v. 16). Versetele 19-22 subliniază necesitatea unei conștiințe bune, a unei inimi care nu ne condamnă. Dacă facem numai ceea ce îi este plăcut Domnului, El va putea răspunde fără excepție la toate rugăciunile noastre. Părinții care aprobă purtarea copilului lor îi oferă cu plăcere ceea ce cere (v. 22; comp. cu Ioan 8.29; 11.42). A rămâne în El – aceasta este ascultarea. El în noi – aceasta este comuniunea care rezultă din ascultare (v. 24; cap. 2.4-6; 4.16; Ioan 14.20; 15.5,7). Cufundați în mare un vas deschis; el va fi în același timp și spălat și umplut. Așa să fie și inimile noastre în dragostea lui Hristos!

Adevărul are întotdeauna «falsificatori». Și, după cum fiecare cetățean, riscând multe necazuri, trebuie să știe să recunoască moneda țării lui, noi trebuie să știm să deosebim de unde provin diferitele învățături care ni se prezintă. Fiecare dintre ele trebuie probată (v. 1; 1 Tesaloniceni 5.21) și Cuvântul ne dă mijlocul sigur de a nu confunda «monedele false» cu cele bune. Cele din urmă poartă însemnul lui Isus Hristos venit în carne (v. 3). Cât despre firea Lui, această epistolă ne învață că Dumnezeu este lumină (cap. 1.5) și dragoste (v. 8, 16) Sursa unică a întregii iubiri este în El. Dacă cineva iubește, acesta este deci semnul că este născut din Dumnezeu (v. 7). Reciproc, cine nu iubește nu-L cunoaște pe

Dumnezeu. Trebuie să ai acea fire care iubește, pentru a ști ce este dragostea (1 Tesaloniceni 4.9). Și această dragoste, care este inițiativa lui Dumnezeu față de noi (v. 10, 19), a răspuns perfect stării făpturii Sale. Omul era mort: Dumnezeu L-a trimis pe Singurul Lui Fiu pentru ca noi să trăim prin El (v. 9); omul era vinovat: Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui pentru a fi ispășirea pentru păcatele noastre (v. 10; cap. 2.2); omul era pierdut: Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii (v. 14; Ioan 3.17).

Două fapte cu implicații nelimitate dezvăluie oamenilor dragostea divină: Hristos dându-Și viața pentru noi (cap. 3.16) și Dumnezeu trimițându-Și Fiul (cap 4.10). Și acum această dragoste le este făcută cunoscut într-un al treilea mod: prin aceea că răscumpărării Domnului se iubesc unul pe altul. Astfel Dumnezeu este – sau ar trebui să fie – făcut vizibil (v. 12) de când Isus nu mai este pe pământ (Ioan 1.18). Nu este posibil să-L iubești pe Dumnezeu și să nu-i iubești pe copiii Lui. Când cineva ne este într-adevăr drag, ne este la fel de drag tot ceea ce este legat de el. De exemplu, cineva care își iubește cu adevărat soțul sau soția iubește și familia lui sau a ei. Și Dumnezeu nu Se mulțumește cu o dragoste în cuvinte (cap. 3.18). În această epistolă se repetă în mod constant expresiile „dacă zicem...” (cap. 1.6,8,10), „cine zice...” (cap. 2.4,6,9) și „dacă zice cineva...” (v. 20). Împreună cu apostolul putem spune: „Noi Îl iubim...” (v. 19). Atunci s-o și arătăm! În aceste versete am întâlnit: 1. dragostea pentru noi (v. 9): este mântuirea deja împlinită; 2. dragostea în noi (v. 12,15,16), turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt; 3. dragostea cu noi (v. 17), dându-ne siguranța că în curând ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Astfel este activitatea desăvârșită față de noi a acestei dragoste divine!

Epistola lui Ioan, ca și Evanghelia lui, atestă că avem viața veșnică numai prin credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu (comp. v. 13 cu Ioan 20.31). Necrezând, după atâtea mărturii, înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos (v. 10). Acum însă copilul lui Dumnezeu se bazează pe certitudini: „Știm...” nu încetează să repete apostolul (v. 2, 13, 15, 18, 19, 20). Și credința noastră nu numai că își însușește mântuirea, ci triumfă asupra lumii prin aceea că, privind dincolo, se leagă de ceea ce este nepieritor (v. 4). Ce fericire să știm de asemenea că Dumnezeu ne ascultă și că ne dă ceea ce cerem după voia Lui (v. 14)! «Creștinul însuși n-ar dori să-i fie dat vreun lucru contrar voii lui Dumnezeu». Dar cum să cunoaștem această voie? Prin priceperea pe care ne-a dat-o Fiul lui Dumnezeu (v. 20; Luca 24.45). „Și noi suntem în Cel adevărat”, spre deosebire de lumea întreagă care „zace în cel rău” (v. 19). Cel rău nu are în arsenalul lui niciun obiect cu care să-l poată seduce pe omul nou care este în noi. În schimb, el ne oferă mulți idoli buni să ispitească bietele noastre inimi firești. Copii ai lui Dumnezeu, să ne păzim sentimentele noastre, încât să fie în totalitate (neîmpărțite) pentru Domnul (v. 21; 1 Corinteni 10.14).

clickbible.org